

Het Boek Daniël - Negenendertig

Het onthullen van het profetische weefsel: de droom van William Miller en het herstel van fundamentele waarheden in de laatste dagen

Jeff Pippenger
2024-01-03

Wij overwegen de profetische toepassing van de droom van William Miller in de laatste dagen, waarin alle profetieën hun volmaakte vervulling vinden. Millers droom duidt op de ontdekking, vestiging, verwerping, begraving en herstel van de fundamentele waarheden van het adventisme die door middel van Millers bediening werden samengebracht. Die fundamentele waarheden vertegenwoordigden de waarheden die in 1798 werden ontzegeld. Die waarheden worden voorgesteld door het visioen van de rivier de Ulai. Millers droom, zoals opgetekend in het boek *Early Writings*, was zijn tweede droom, en die droom was getypeerd door Nebukadnezars tweede droom, evenals Miller zelf door Nebukadnezars droom was getypeerd.

Eerdere artikelen hebben aangetoond hoe het einde van Nebukadnezars levensperiode van „zeven tijden”, waarin hij leefde met het hart van een beest, symbolisch eindigde in 1798. Zijn koninkrijk werd toen hersteld, en voor het eerst vertegenwoordigde Nebukadnezars een volledig bekeerde man. In het kader van de „tijd van het einde” vertegenwoordigde hij in 1798 de „wijzen”. Wij hebben ook vastgesteld dat Nebukadnezars, als de eerste koning van Babylon, met zijn oordeel van „zeven tijden” een type was van het oordeel over Belsazar van tweeduizend vijfhonderd twintig (mene, mene, tekel, upharsin), die de laatste koning van Babylon was.

„Tot de laatste heerser van Babylon was, evenals in zinnebeeld tot de eerste, het vonnis van de goddelijke Wachter gekomen: ‘O koning, ... tot u wordt het gesproken; het koninkrijk is van u geweken.’ Daniël 4:31.” Profeten en Koningen, 533.

Zuster White duidde Belsazar in zijn uur van oordeel aan als de „dwaze koning”. Aan het einde van Nebukadnezars uur van oordeel vertegenwoordigt hij de „wijze koning”, want hij trok voordeel uit het oordeel van „zeven tijden”, terwijl Belsazar, hoewel hij de geschiedenis kende, weigerde er voordeel uit te trekken.

“Maar Belsazar’s liefde voor vermaak en zelfverheerlijking wiste de lessen uit die hij nooit had mogen vergeten; en hij beging zonden die overeenkwamen met die welke opmerkelijke oordelen over Nebukadnezars brachten. Hij verspilde de gelegenheden die hem genadig waren geschonken en verzuimde de mogelijkheden die binnen zijn bereik lagen te benutten om met de waarheid bekend te worden. ‘Wat moet ik doen om zalig te worden?’ was een vraag waaraan de grote maar dwaze koning onverschillig voorbijging.” Bible Echo, 25 april 1898.

Nebukadnezars is een symbool van „de wijzen” in 1798, die de toename van kennis begrijpen in de tijd van het einde.

Nauwelijks had de hoogmoedige grootspraak zijn lippen verlaten, of een stem uit de hemel deelde hem mee dat Gods vastgestelde tijd van oordeel was gekomen. In één ogenblik werd

hem het verstand ontnomen, en hij werd als een dier. Gedurende zeven jaar was hij aldus vernederd. Aan het einde van deze tijd werd zijn verstand hem hergeven, en toen hij in nederigheid opkeek tot de grote God des hemels, erkende hij de goddelijke hand in deze kastijding en werd hij opnieuw op zijn troon hersteld.

“In een openbare bekendmaking erkende koning Nebukadnezar zijn schuld en de grote barmhartigheid van God in zijn herstel. Dit was de laatste daad van zijn leven zoals die in de Gewijde Geschiedenis is opgetekend.” Review and Herald, 1 februari 1881.

Aan het einde van Nebukadnezars „zeven tijden” deed hij een openbare proclamatie, die een openbare belijdenis inhield. Miller symboliseert, als Nebukadnezar, de „wijzen” in 1798, die de toename van kennis ten tijde van het einde begrijpen. Beiden hadden twee dromen, en beider tweede droom duidt symbolisch de „zeven tijden” aan. In eerdere artikelen is aangetoond dat de „zeven tijden” een punt van overgang markeren.

In 1798 markeert Nebukadnezar een overgang van zijn hoogmoedige toestand naar de toestand van de wijzen. Dit omvatte zijn openbare belijdenis. 1798 was ook het overgangspunt tussen het vijfde en het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Het markeerde tevens de komst van de eerste engel en daarmee een nieuwe bedeling, want de waarschuwing voor het komende oordeel kon niet plaatsvinden voordat het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie zijn dodelijke wond had ontvangen.

„De boodschap zelf werpt licht op de tijd waarin deze beweging moet plaatsvinden. Zij wordt verklaard een deel te zijn van het ‘eeuwige evangelie’; en zij kondigt de opening van het oordeel aan. De boodschap van zaligheid is in alle eeuwen verkondigd; maar deze boodschap is een deel van het evangelie dat alleen in de laatste dagen kon worden verkondigd, want alleen dan zou het waar zijn dat het uur van het oordeel was gekomen. De profetieën tonen een opeenvolging van gebeurtenissen die leiden tot de opening van het oordeel. Dit geldt in het bijzonder voor het boek Daniël. Maar dat deel van zijn profetie dat betrekking had op de laatste dagen, werd Daniël bevolen te sluiten en te verzegelen ‘tot de tijd van het einde’. Pas wanneer wij deze tijd bereiken, kon een boodschap aangaande het oordeel worden verkondigd, gegrond op de vervulling van deze profetieën. Maar in de tijd van het einde, zegt de profeet, ‘velen zullen het onderzoeken, en de kennis zal vermeerderen’. Daniël 12:4.”

‘De apostel Paulus waarschuwde de gemeente dat zij in zijn dagen niet moest uitzien naar de komst van Christus. “Die dag komt niet,” zegt hij, “tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is.” 2 Thessalonicenzen 2:3. Pas na de grote afval en de lange periode van de heerschappij van de “mens der zonde” kunnen wij uitzien naar de wederkomst van onze Heer. De “mens der zonde”, die ook wordt aangeduid als “het geheimenis der ongerechtigheid”, “de zoon des verderfs” en “de wetteloze”, vertegenwoordigt het pausdom, dat, zoals in de profetie was voorgezegd, zijn opperheerschappij gedurende 1260 jaar zou handhaven. Deze periode eindigde in 1798. De komst van Christus kon niet vóór die tijd plaatsvinden. Paulus laat zijn waarschuwing gelden voor de gehele christelijke bedeling tot aan het jaar 1798. Aan deze zijde van die tijd moet de boodschap van de tweede komst van Christus worden verkondigd.’

„Nooit tevoren is in vervolgen eeuwen een dergelijke boodschap gegeven. Paulus heeft haar, zoals wij hebben gezien, niet verkondigd; hij wees zijn broeders op de destijds nog verre toekomst voor de komst des Heeren. De Hervormers hebben haar niet verkondigd. Martin Luther plaatste het oordeel ongeveer driehonderd jaar in de toekomst vanaf zijn tijd. Maar sinds 1798 is het boek Daniël ontzegeld, is de kennis van de profetieën toegenomen, en hebben velen de plechtige boodschap van het nabij zijnde oordeel verkondigd.” The Great Controversy, 356.

In 1798 brak een nieuwe bedeling in het werk der zaligheid aan, en die nieuwe bedeling gaf een waarschuwing voor een andere bedeling die in 1844 zou beginnen. Bij die verandering van bedeling zou een deur gesloten en een deur geopend worden.

En schrijf aan de engel van de gemeente te Filadelfia: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Hij die de sleutel van David heeft, Die opent en niemand sluit, en sluit en niemand opent: Ik ken uw werken; zie, Ik heb voor u een geopende deur gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt weinig kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend.
Openbaring 3:7, 8.

Het openen van een deur markeert een nieuwe bedeling. Er vond in 1798, aan het einde van de eerste gramschap, die zich uitstreckte van 723 v.Chr. tot 1798, een bedelingsverandering van koninkrijken en van boodschap plaats. Er vond ook in 1844, aan het einde van de laatste gramschap, die zich uitstreckte van 677 v.Chr. tot 1844, een bedelingsverandering plaats. In 1798 was de bedeling van de boodschap van de eerste engel, die waarschuwde voor het naderende oordeel, aangebroken. Zowel Nebukadnezar als Miller worden voorgesteld als de „wijzen” ten tijde van „het einde”, toen „de deur” werd geopend naar de innerlijke bedeling van de boodschap van de eerste engel en naar de uiterlijke bedelingsverandering van het beest uit de zee naar het beest uit de aarde. De bedeling van de boodschap van de eerste engel werd vervuld toen op 22 oktober 1844 de deur naar het Allerheiligste werd geopend, en de bedeling van de derde engel en het onderzoekend oordeel aanbraken.

Millers tweede droom begint wanneer in 1798 een deur werd geopend, en zij eindigt wanneer in de overgangperiode van de „twee getuigen” een deur werd geopend, die weer tot leven worden gebracht om de boodschap van de Middernachtsroep te verkondigen. Profetisch vertegenwoordigden zowel Nebukadnezar als Miller de overgang van het koninkrijk van het beest uit de zee naar het koninkrijk van het beest uit de aarde in 1798. Beiden vertegenwoordigen de aankondiging van de nadering en de komst van het onderzoekend oordeel in 1844. 1798 en 1844 vertegenwoordigen de afsluiting van de eerste en laatste „gramschappen” van God tegen Zijn volk, die werden volbracht gedurende de periode van „zeven tijden”, zoals uiteengezet in Leviticus zesentwintig. De zesenvestig jaren van 1798 tot 1844 vertegenwoordigen de oprichting van de geestelijke tempel, waartoe de Boodschapper van het verbond plotseling kwam op 22 oktober 1844, toen Christus overging van het Heilige naar het Heilige der Heiligen.

1798 en 1844 duiden overgangen (meer dan één) aan, die door de „zeven tijden” worden gemarkeerd. De overgang van het Milleritisch-Filadelfische Adventisme naar het Milleritisch-Laodicese Adventisme in 1856 werd eveneens gemarkeerd door een vermeerdering

van kennis omtrent de „zeven tijden”, die daarna in 1863 werd verworpen. In 1798 was er een vermeerdering van kennis uit het boek Daniël, waarin dezelfde „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig waren begrepen, die aan het einde van het Milleritisch-Filadelfische Adventisme zouden worden verworpen.

De overgang van de beweging van de eerste engel van Philadelphia naar Laodicea werd voorgesteld door de zeven jaren van 1856 tot 1863. De Laodiceaanse boodschap kwam in 1856, en gedurende zeven jaren bracht het nieuwe licht van de „zeven tijden”, dat was ontzegeld, een beproevingsproces in drie stappen voort, waarin het adventisme in 1863 faalde. Er werden zeven jaren gegeven opdat het licht van de „zeven tijden” óf zou worden aangenomen óf verworpen. De overgang van de beweging van het Milleritische Filadelfische adventisme naar het Milleritische Laodiceaanse adventisme is een type van de omkering van de volgorde aan het einde: de overgang van de Laodiceaanse beweging van de derde engel naar de Filadelfische beweging van de derde engel.

De vijfenzestigjarige profetie van Jesaja markeert het begin van de eerste en de laatste gramschap van God tegen de noordelijke en vervolgens de zuidelijke koninkrijken van Israël.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaren zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. Jesaja 7:8.

Jesaja's profetie van vijfenzestig jaar werd gegeven in 742 v.Chr., en binnen vijfenzestig jaar zou het noordelijke koninkrijk verdwenen zijn. Negentien jaar na 742 v.Chr., in 723 v.Chr., werd het noordelijke koninkrijk door Assyrië in slavernij weggevoerd. Aan het einde van de vijfenzestig jaar begon de verontwaardiging over het zuidelijke koninkrijk in 677 v.Chr., toen Manasse in gevangenschap werd weggevoerd door de Babyloniërs. De vijfenzestig jaar vertegenwoordigen daarom een periode van negentien jaar tot aan de eerste gevangenschap van het noordelijke koninkrijk, en vervolgens nog eens zesenzeventig jaar tot aan de gevangenschap van Manasse.

Die profetieën bereikten hun respectieve vervullingen in 1798, 1844 en 1863. In 1798 vond een innerlijke overgang plaats in de boodschap van het heil met de komst van de eerste engel, en tevens vond een uiterlijke overgang plaats van de koninkrijken van de Bijbelse profetie. In 1844 vond een innerlijke overgang plaats in de boodschap van het heil, doordat de deur naar het Heilige werd gesloten en het onderzoekend oordeel begon met de komst van de derde engel. In 1863 vond een uiterlijke verandering plaats toen beide horens van het beest uit de aarde zich in twee klassen verdeelden.

De Republikeinse hoorn splitste zich in de twee politieke partijen die vanaf dat moment de geschiedenis van het beest uit de aarde zouden beheersen. De protestantse hoorn splitste zich in twee afvallige verschijningsvormen: de ene partij beweerde protestants te zijn en beweerde de sabbat van de zevende dag te onderhouden, en een andere groep beweerde protestants te zijn, maar handhaafde de dag van de zon als haar gekozen dag van aanbidding.

In die geschiedenis werd de protestantse hoorn die uit de Donkere Middeleeuwen was voortgekomen, beproefd van 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844, en zij doorstond het

beproevingproces niet en ging over van het zondaghoudende protestantse volk naar het zondaghoudende afvallige protestantse volk.

In de geschiedenis van de ware protestantse hoorn die in 1844 werd opgericht en geïdentificeerd, vond van 1856 tot en met 1863 een beproevingsproces plaats. Vervolgens maakte de ware sabbatvierende protestantse hoorn zowel de overgang van Filadelfia naar Laodicea, als van het ware sabbatvierende protestantse volk naar de afvallige sabbatvierende protestantse hoorn. De „zeven tijden” worden in verband gebracht met 1798, 1844, 1856 en 1863. De „zeven tijden” zijn een symbool dat met een overgangspunt verbonden is, en deze waarheid wordt op grond van verscheidene getuigen vastgesteld.

In 1798 was er een toename van kennis over de „zeven tijden”, omdat juist die waarheid de allereerste tijdsprofetie was die Miller ontdekte. Tegen 1863 was die waarheid verworpen, waarmee de afsluiting werd aangeduid van de slotperiode van de vijftienzestig jaren van de profetie die in Jesaja hoofdstuk zeven wordt uiteengezet.

De volledige profetie van tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar heeft zowel aan het begin als aan het einde een tijdspanne van vijftienzestig jaar, op omgekeerde, spiegelachtige wijze. Aan het begin van de laatste vijftienzestig jaar (1798), getypeerd door het begin van de eerste vijftienzestig jaar in 742 v.Chr., toen de profetie werd gegeven, was er een vermeerdering van kennis aangaande de „zeven tijden”, die de „wijzen” onder de Millerieten begrepen en verkondigden. Aan het einde van de laatste vijftienzestig jaar, in 1863, was er nog een vermeerdering van kennis over dezelfde waarheid, die uiteindelijk werd verworpen door de onlangs gekroonde „priesters” van de ware protestantse hoorn.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal Ik ook u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester zult zijn; omdat gij de wet van uw God vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

De toename van kennis wanneer het boek Daniël wordt ontzegd, houdt verband met de „zeven tijden”; zij is dus niet alleen een symbool van een overgangsmoment, maar ook van de ontzegging van de profetische boodschap.

Een andere overgang begon op 18 juli 2020 met de eerste teleurstelling, die de „vertoeftijd” deed aanvangen en het begin markeerde van de drieënhalve dagen van de twee getuigen uit Openbaring hoofdstuk elf, die dood op de straat van de grote stad Sodom en Egypte lagen.

18 juli 2020 markeert het begin van drieënhalve symbolische dagen (een „zeven tijden”), die waren geïllustreerd door de geschiedenis van 1856 tot en met 1863. Beide perioden zijn symbolen van de „zeven tijden”. Beide perioden markeren een bedelingsverandering (een overgang). Beide perioden vertegenwoordigen een toename van kennis die met de „zeven tijden” verband houdt.

Het was in de overgangperiode van het koninkrijk Babylon naar het koninkrijk van Medo-Perzië dat Daniël het gebed van Leviticus zesentwintig bad, waarmee het gebed van Leviticus zesentwintig wordt aangeduid als een wegmerk van de overgang van de laatste dagen. In Millers droom weent en bidt Miller aan het einde van zeven vermeldingen van het woord „verstrooiing”.

Het wenen markeert het punt waarop de Leeuw uit de stam van Juda (de man met de stofborstel) een boodschap ontzegt die verzegeld is geweest.

Millers gebed markeert het gebed van Leviticus zesentwintig van Daniël, dat met „zeven tijden” verbonden is, en plaatsvindt wanneer de deur en de vensters in Millers droom werden geopend. Maar het gebed van Daniël in hoofdstuk negen stemt ook overeen met het gebed van Daniël in hoofdstuk twee. Het stemt ook overeen met Nebukadnezars schuldbelijdenis aan het einde van zijn „zeven tijden”.

Millers gebed werd daarom voorgesteld door het gebed van Leviticus zesentwintig, dat een openbaar gebed van belijdenis was en een smeekgebed om de ontzegeling van het laatste profetische geheim, omdat alle profetie de laatste dagen uitbeeldt. Daarom vertegenwoordigt het geheim van Daniël hoofdstuk twee het laatste geheim dat ontzegt moet worden. Millers gebed was in zijn droom een gebed van angst en rechtvaardige verontwaardiging betreffende de gruwelen die met de juwelen in zijn kamer waren geschied. Zijn angst werd uitgebeeld door hen die zuchten en roepen in Ezechiël hoofdstuk negen, gedurende de verzegelingstijd van de honderd-vierenveertigduizend.

Miller zag toe hoe de waarheden gaandeweg door vervalste leringen werden begraven, en hoe dit uiteindelijk een punt bereikte waarop de kist (de Bijbel zelf) werd vernietigd. De vernietiging van Millers kist vond plaats in de derde generatie van het adventisme, toen er een doelbewuste beweging was om de King James Bible terzijde te stellen ten gunste van de moderne, verdorven, op de katholieke traditie gebaseerde bijbelvertalingen.

Miller weende, bad vervolgens, en onmiddellijk werd een deur geopend, en het volk ging allen weg. Daarna trad de man met de stofborstel (de Leeuw uit de stam van Juda) binnen, opende de vensters en begon schoon te maken. Toen uitte Miller zijn bezorgdheid over de verspreide juwelen, en de man met de stofborstel beloofde dat hij voor de juwelen zou zorgen. In de drukte van het schoonmaakwerk van de man met de stofborstel sloot Miller voor een ogenblik zijn ogen, en toen hij zijn ogen opende, was het afval verdwenen. De juwelen lagen verspreid door de kamer, en de man met de stofborstel plaatste vervolgens de grotere kist op de tafel, verzamelde de juwelen en wierp ze in de kist en zei: „kom en zie.”

De uitdrukking „kom en zie” is een symbool dat een waarheid zojuist is ontzegt. De waarheid die voor Miller wordt ontzegt, is de laatste waarheid, want het volgende dat staat te gebeuren is het ontwaken van Miller bij de „roep”, die de luide roep voorstelt. Miller was de laatste die in de geschiedenis van de Millerieten de boodschap van de Middernachtroep ontving, en vlak vóór de roep die hem in de droom wekt, sloot hij voor een ogenblik zijn ogen. De enige passage in de Bijbel die verwijst naar „een ogenblik” en „ogen” duidt op de eerste opstanding.

Zie, ik toon u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen. 1 Korinthe 15:51–53.

In de geschiedenis van de overgang van de Laodiceïsche beweging van de derde engel naar de Filadelfische beweging van de derde engel, zoals voorgesteld in Openbaring hoofdstuk elf, vertegenwoordigt Miller de allerlaatste van de wijze maagden die de boodschap van de Middernachtsroep ontvingen. Degenen die haar het eerst ontvingen, waren de meest geestelijken.

‘Dit was de middernachtsroep, die kracht moest verlenen aan de boodschap van de tweede engel. Engelen werden uit de hemel gezonden om de ontmoedigde heiligen op te wekken en hen voor te bereiden op het grote werk dat vóór hen lag. De meest begaafde mannen waren niet de eersten die deze boodschap ontvingen. Engelen werden gezonden tot de nederige, toegewijden en drongen hen ertoe de roep te verheffen: “Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet!” Degenen aan wie de roep was toevertrouwd, haastten zich en verkondigden in de kracht van de Heilige Geest de boodschap, en wekten hun ontmoedigde broeders op. Dit werk berustte niet op de wijsheid en geleerdheid van mensen, maar op de kracht van God, en Zijn heiligen die de roep hoorden, konden daaraan geen weerstand bieden. De meest geestelijken ontvingen deze boodschap het eerst, en zij die vroeger leiding hadden gegeven in het werk, waren de laatsten om haar te ontvangen en mee te helpen de roep aan te zwellen: “Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet!” Early Writings, 238.

Aan het einde van de drieënhalve symbolische dagen van Openbaring hoofdstuk elf wordt de eerste van twee boodschappen, voorgesteld in Ezechiël hoofdstuk zevenendertig, verkondigd. De eerste boodschap brengt de dode en verstrooide beenderen bijeen, maar zij zijn nog steeds dood. De boodschap werd gebracht door de stem die riep „in de woestijn”, waarmee wordt aangeduid dat de boodschap van Ezechiël begint voordat de drieënhalve symbolische dagen waren geëindigd. Die drieënhalve dagen vertegenwoordigen een „woestijn”, en het is vanuit de „woestijn” dat de boodschap wordt verkondigd. De „woestijn” is tevens een symbool van de „zeven tijden”, die een overgang en een ontzegeling markeren, welke een beproevingsproces inleiden.

Er is een voortschrijdende ontwikkeling van de boodschap, en een voortschrijdende aanvaarding ervan, zoals geïllustreerd door de Middernachtsroep in de Milleritische geschiedenis. De meest geestelijke mensen waren de eersten die de boodschap ontvingen van de stem die roept in de woestijn, en de historici van het adventisme wijzen op een brief die door William Miller werd geschreven slechts enkele dagen vóór 22 oktober 1844, waarin Miller getuigt dat hij de boodschap van de Middernachtsroep van Samuel Snow uiteindelijk begreep en aannam.

„Beste broeder Himes: Ik zie een heerlijkheid in de zevende maand die ik nooit tevoren heb gezien. Hoewel de Heer mij anderhalf jaar geleden de typische strekking van de zevende maand had getoond, besefte ik toch de kracht van de typen niet. Nu, gezegend zij de naam des Heren, zie ik een schoonheid, een harmonie en een overeenstemming in de Schriften, waarvoor ik lange tijd heb gebeden, maar die ik tot heden niet zag. Dank de Heer, o mijn ziel. Laat broeder Snow, broeder Storrs en anderen gezegend worden om hun dienst als werktuigen bij het openen van mijn ogen. Ik ben bijna thuis. Glorie! Glorie! Glorie! Glorie!” William Miller, Signs of the Times, 16 oktober 1844.

In de herhaling van de geschiedenis van de Middernachtsroep, zoals voorgesteld in Millers droom, sloot Miller zijn ogen voor een ogenblik. Zo ook: “In een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste

bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen opgewekt worden.” In Millers droom vertegenwoordigt hij de laatsten die de boodschap van de Middernachtsroep ontvangen, zoals hij dat ook deed in zijn eigen geschiedenis. Hij vertegenwoordigt hen die de boodschap uiteindelijk aannemen juist voordat de man met de vuilborstel de verstrooide juwelen bijeenraapt en ze in de grotere kist werpt. In Openbaring hoofdstuk elf nemen de laatsten die de tweede boodschap van Ezechiël aannemen, welke de boodschap is van de vier winden van de islam, die tevens de verzegelingsboodschap is, deze aan juist voordat de laatste van de zeven bazuinen klinkt, welke de bazuin van het “derde Wee” is. “In een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.” (1 Korinthiërs 15:52)

De passage duidt op de eerste opstanding die plaatsvindt bij de wederkomst, maar er is ook een opstanding van de dode, dorre beenderen (de twee getuigen) die plaatsvindt in het uur van de grote aardbeving van Openbaring hoofdstuk elf. In het „uur” van die aardbeving klinkt de laatste bazuin van de zeven bazuinen, en de dode getuigen die op de straat lagen, worden weer tot leven gebracht, niet als Laodiceërs, maar als Filadelfiërs; want bij de bazuin van het derde Wee zijn de twee getuigen verzegeld en worden zij veranderd tot onvergankelijkheid, want zij zullen nooit meer zondigen. Miller vertegenwoordigt de laatsten die de boodschap ontvangen welke de twee getuigen tot leven brengt; dit is de boodschap van de vier winden van de islam, en het is de verzegelingsboodschap.

Het geluid van die bazuin wekt de laatsten van de dode, dorre beenderen op die verstrooid hadden gelegen op de straat van Sodom en Egypte. Miller zag toe hoe de waarheden geleidelijk werden begraven door vervalste leerstellingen. Uiteindelijk weende Miller, en daarmee werd de tijd gemarkeerd waarop de ontzegeling moest beginnen, want de ontzegeling is een voortschrijdend werk. Die ontzegeling begon in de eindperiode van de drieënhalve dag.

Nadat Miller had geweend, trad Degene die de macht had om het verzegelde boek te openen, het relaas binnen. In Millers droom was dat de Vuilnisveger. Miller bad vervolgens, en onmiddellijk werd een deur geopend, waarmee het punt werd gemarkeerd waarop de Laodicese beweging van de derde engel zou overgaan in de Filadelfische beweging van de derde engel. Zijn gebed was het gebed van Leviticus zesentwintig; het was het gebed om begrip van het laatste profetische geheim en een openbare belijdenis van de opstand die de drieënhalve dag over de twee getuigen bracht; het was het gebed van hen die in Ezechiël hoofdstuk negen verzegeld zijn.

Na het gebed kwam Christus (de man met de stofborstel) binnen en begon de kamer op te ruimen. Aan het einde van het schoonmaakwerk van de man met de stofborstel sloot Miller een ogenblik zijn ogen, waarmee het einde werd aangeduid van de periode waarin de dode, dorre beenderen zouden worden opgewekt. Vervolgens verzamelde de man met de stofborstel de verspreide juwelen in Millers kamer en legde die in een nieuwe, grotere kist op een tafel in het midden van Millers kamer, terwijl de twee getuigen als banier worden opgericht. Als banier roepen zij vervolgens Gods andere kudde, die zich nog in Babylon bevindt, op om „te komen en te zien” de boodschap die de Leeuw uit de stam van Juda zojuist in de nieuwe, grotere kist heeft geworpen.

In het volgende artikel zullen wij beginnen de visie van de rivier de Ulai te beschouwen als het symbool van de waarheden uit het boek Daniël dat in 1798 werd ontzegd. Wij hebben, vooruitlopend op die beschouwing, reeds enkele oriëntatiepunten vastgesteld. Het eerste is dat de boodschap van de Millerieten volmaakt was (in haar groeifase), maar onvolledig. Zij was geplaatst binnen het raamwerk van twee, niet drie verwoestende machten. Het tweede is dat, wanneer Millers droom het uiteindelijke herstel van de fundamentele waarheden aanduidt, die fundamentele waarheden dan „tienmaal helderder” zijn dan hun oorspronkelijke heerlijkheid. Een derde punt is dat de beweging van de eerste engel (de Milleritische beweging) wordt herhaald in de beweging van de derde engel, zij het met enkele belangrijke voorbehouden. De Millerieten waren als symbool Filadelfiërs; zij waren een bekeerde Nebukadnezar, maar die uiteindelijk en helaas in 1863 „Jericho herbouwde”.

De beweging van de derde engel begon als Laodiceeërs, die bekering nodig hadden, maar zij zouden uiteindelijk deelnemen aan de uiteindelijke verwoesting van Jericho (het Jericho van de laatste dagen).

„De Heiland was niet gekomen om terzijde te stellen wat patriarchen en profeten hadden gesproken; want Hijzelf had door deze representatieve mannen gesproken. Alle waarheden van Gods woord kwamen van Hem. Maar deze kostbare edelstenen waren in valse zettingen geplaatst. Hun kostbare licht was dienstbaar gemaakt aan dwaling. God verlangde dat zij uit hun zettingen van dwaling werden verwijderd en in het raamwerk van de waarheid werden teruggeplaatst. Dit werk kon alleen een goddelijke hand volbrengen. Door haar verbinding met dwaling had de waarheid de zaak van de vijand van God en mens gediend. Christus was gekomen om haar daar te plaatsen waar zij God zou verheerlijken en het heil van de mensheid zou bewerken.” *The Desire of Ages*, 287.